

၁၃၅၆ ခုနှစ်

ကဝေမှတ်စု

ရည်ညွှန်းချက်

“နေမင်းကြီးဟာ ဘာလူမျိုး လဲ

အိန္ဒိယလား ? ရုရှားလား ? အမေရိကန်လား ? ”

လို့ ရေး ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖတ်ရဖူးပါတယ် ။

ရေး တဲ့သူက အိန္ဒိယနိုင်ငံက ကျောင်းသူလေး ‘ကီတန်ရှား’ ပါ ။ အသက် (၈) နှစ်

ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကလေးမလေးပေါ့ ။

ဒီနေရာကနေပြီးတော့ ကျွန်တော် သူမကို ဦးညွှတ်လိုက်ပါတယ် ။

လေဟာ ဘာအသားအရောင် ရှိသလဲ ၊

အဖြူလား ? အဝါလား ? အညိုလား ?

ရေဟာ ဘာ ဘာသာကို ကိုးကွယ်သလဲ ၊

ခရစ်ယာန်လား ? ဟိန္ဒူလား ? ဗုဒ္ဓဘာသာလား ?

ကျွန်တော် တို့ ‘လူသား’ တွေ ကျမှ ဘာ ဖြစ်လို့ ကွဲလွဲမှတော့ ၊ အငြင်းပွားမှတော့ ၊

စစ်ပွဲတွေ မဆုံးနိုင်အောင် ဖန်တီးနေကြမှာ လဲ ။

လာ ... သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ အတူ အားလုံးကခုန်ကြရအောင် !

လူငယ် တို့

သင်တို့ ရဲ့ စိတ်ကူးတွေ ကို ချုပ်နှောင်ထားသမျှ အားလုံးကို ရိုက်ချိုး

ဖွင့်လှစ်ပစ်လိုက်ကြပြီး ... သိဆိုပါ။ ။

သီချင်းတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ် ...

ဒါပေမယ့် ... အဲဒါဟာ 'ဂီတ' ဖြစ်သွားမှာ တော့ သေချာတယ်။ ။

မင်းခိုက်စိုးစန်

(၁)

“လူ့ အသက်မရှင်နေမှတွင် ဝင်ရိုးစွန်းနှစ် ဖက်ရှိသည် ။ တစ်ဖက်က ပျော်ရွှင်သူ (pleasure) ဖြစ်ပြီး ၊ အခြားတစ်ဖက်စွန်းကား ဝေဒနာဒုက္ခ (pain) ဖြစ်သည် ” ဟု ဆိုပါသည် ။

ကျွန်တော် ၏ ပထမဦးဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းသည်ကား မည် သည့်ဝင်ရိုးစွန်းသည် ပျော်ရွှင်သူ ဖြစ်မှန်း သေသေချာချာ မသိရခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် ပင် လူတွေ သည် ဟိုဖက်သွားရမလို ဒီဖက်သွားရမလို ဖြစ်ပြီး ချာလည်ချာလည်လျှောက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည် ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ ။

မနေ့က အိပ်မက်ထဲတွင် လူတွေ အားလုံး ဝါးလုံးတန်းတစ်တန်းပေါ်ရောက်နေကြ၏ ။ ကျွန်တော် ကတော့ တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည် ။ ကျွန်တော် က ဝါးလုံးတန်းပေါ်တွင် ဟိုဖက်လျှောက်လိုက် သည့်ဖက်လျှောက်လိုက် ဖြစ်နေသော လူတွေ ကို ကြည့်ရင်း သနားလာသည် ။

ထို့ကြောင့် ...

“ပျော်ရွှင်သူခဟာ ဝါးလုံးရဲ့ ညာဖက်အစွန်းပဲ” ဟု သတ်မှတ်ပြီး အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောလိုက်၏ ။

လူတွေ က အားရဝမ်းသာဖြင့် “ဟေး”ခနဲ အော်ဟစ်ကာ ဝါးလုံး၏ ညာဖက်အစွန်းဆီ စုဖြုတ်တိုးဝေသွားကြသည် ။

အတော် ဆိုးရွားသွားကြောင်း သင် ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါသည် ။ ဝါးလုံးသည်တစ်ဖက်စောင်းနင်းထောင်ကာ လူတွေ အားလုံး ပြုတ်ကျသွားကြ၏ ။

အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသော အခါ ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အ ဖြစ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည် ။

နေပါစေတော့ ... လူတွေ ချာလည်ချာလည်နဲ့ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်နေကြတာပဲ
ကောင်းပါတယ်။ ။

(၂)

“အချိန်ကာလဆိုသည်မှာ သေခြင်းတရား၏ အသွေးအသားသာလျှင်
ဖြစ်သည်။” ဟု ဆိုပါသည်။ ။

ထိုစကားကို ဖတ်ပြီး လူနှစ် ယောက် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနေကြသည်ကို ကျွန်တော်
နားထောင်ဖူးသည်။ ။ တစ်ယောက် က ...

“အချိန်နဲ့ အမျှ ... စက္ကန့် မလပ် ကာလအတွင်းမှာ ကို ငါတို့ ဟာ တဖျတ်ဖျတ်
သေဆုံးနေရတာပဲ ... လို့ ဆိုလိုတာကွ၊ ကြည့်လေ ... ဒါဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့
ယိုယွင်းဖောက်ပြန်နေတဲ့သဘောကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ”

ဒုတိယ တစ်ယောက် က ထိုစကားကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းခါလိုက် ၏။ သူ
အတွေးက ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ ။

“ငါတို့ ဟာ စက္ကန့် မလပ် သေဆုံးရာက ပြန်ပြန်ရှင်သန် လာတယ်လို့
ဆိုလိုတာကွ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ ... သေသွားတာက ငါတို့ မဟုတ်ဘူး၊ ‘သေခြင်း’ ဆိုတဲ့
သဘောက သူ့ ဖာသာသူ သေသွားတာ၊ ငါတို့ က ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ
။ ပျောက်ကွယ်ချုပ်ပျက်သွားတာက အဲဒီ သေခြင်းဆိုတဲ့ သဘောလေးတွေ ပါ။ ”

နှစ် ယောက် စလုံး ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ ။ ပထမလူက

“ငါတို့ ရဲ့ ခန္ဓာဟာ မမြဲဘူးကွ”

ဟု ပြော၏။ ။ ဒုတိယလူက ...

“သေခြင်း ဆိုတာလည်း မမြဲပါဘူးကွာ”

ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ။

မမြဲလျှင်လည်း ကော်ဖြင့် ကပ်ချင်ကပ် ၊ ခါးပတ်ဖြင့် ပတ်ချင်ပတ် ၊

တစ်ခုခုလုပ်ပေးထားဖို့ ကောင်းပါသည် ။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောပါ ။
တိတ်တိတ်ကလေး နေလိုက် ၏ ။

(၃)

“သေပြီးသည့်နောက် ဟိုမှာ ဖက်တွင် နောက်ဘဝ ရှိမရှိကို မည် သူကမှ သင်္ချို
င်းက ထလာပြီး အစီရင်ခံမည် မဟုတ် ” ဟု ဆိုပါသည် ။

လော်ရီကား ဒရိုင်ဘာနှစ် ယောက် အကြောင်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါသည် ။
(John Fowles ရေး သားသော ARJSTOS စာအုပ် ၊ စာမျက်နှာ (၃၉)တွင် ဖြစ်၏ ။)

ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက် က သူ့ ကားပေါ်တွင် အုတ်ခဲများ သယ်လာသည် ။
နောက် ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက် ကတော့ ကားပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲစေတတ်သော
ယမ်းပစ္စည်းများ သယ်လာသည် ။

သူတို့ နှစ် ဦးအနက် မည် သူသည် ကားကို ပို၍ ဂရုတစိုက်မောင်းမည် နည်း ။

ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည် ။ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ယမ်းပစ္စည်းများ ကို
သယ်ဆောင်လာသူ ဒရိုင်ဘာက ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါသည် ။

နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုရှိသေးသည် ။

ထို ယမ်းပစ္စည်းများ ကို သယ်ဆောင်လာသူ ဒရိုင်ဘာက

“နောင်ဘဝကို ယုံကြည်သူ” ဖြစ်လျှင် ပိုပြီး စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မည် လား ။

“နောက်ဘဝကို မယုံကြည်သူ” ဖြစ်လျှင် ပိုပြီး စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မည် လား ။

သင်ကော မည် သို့ ထင်ပါသနည်း ။

ကျွန်တော် ရမ်းသမ်း၍ ဖြေကြည့်လိုက်သည် ။

“နောက်ဘဝကို မယုံကြည်သူ” က သေရမှာ ကို ပိုကြောက်မည် ... ဟု ။

(ကျွန်တော် အထင်က ... နောက်ဘဝကို ယုံကြည်သူအဖို့ ပြန်လည် ရှင်သန်ရန်မျှော်လင့်ချက်

ရှိသေးသော ကြောင့် သိပ်ကြောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အောက်မေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။)

ကျွန်တော် မှာ : သွားပါသည်။

အဖြေက ... “အတူတူပဲ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တို့ အားလုံးသည် ယမ်းတွေ တင်လာသော လော်ရီကားကို မောင်းနှင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဦးဆုံး ခြောက်သွေ့ သွားသင့်တဲ့အရာ ကတော့ မျက်ရည်ပါပဲ ” ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက် ဆိုဖူးသည်။

မည် သူပြောတာလဲ ? ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုသူသည် မျက်ရည်များ ကို အကြောင်းမဲ့ မုန်းတီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ကတော့ မျက်ရည်များ ကို အကြောင်းမဲ့ မမုန်းတီးနိုင်ပါ။ ငိုစရာရှိလျှင် ကျေးကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်မည် ဖြစ်ပြီး ရယ်စရာရှိလျှင်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ ရယ်မောရန် အသင့်ရှိပါသည်။

သင်ကော မျက်ရည်မကျချင်ဘူးလား။

အနည်းငယ် ကိုးယိုးကားယား ဖြစ်နေပုံရသော် လည်း အတော် လှပသော ကမ္ဘာ့ကျော်ကဗျာတစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။

“ကိုယ့်ရန်သူရဲ့ အုတ်ဂူပေါ်
ကျတဲ့ မျက်ရည်ဟာ ... သန့်ရှင်းဖြူစင်တယ် ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတိုင်းသာ မှန်မည် ဆိုလျှင်တော့ ... ကျွန်တော် က ‘မျက်ရည်ကျသူ’ သာ ဖြစ်ချင်ပါတော့သည်။

အုတ်ဂူထဲကလူ မ ဖြစ်ချင်ပါ။ ။

(၅)

“ ‘ကောင်းခြင်းတရား’ များ သည် ကျွန်တော် တို့ အိမ်တံခါးဝရောက်ခါမှ လှည့်ပြန်သွားရသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ... ကျွန်တော် တို့ အိမ်ထဲတွင် သော ကပရိဒေဝများ ကို လက်ခံထားနှင့် ငြီးသား ဖြစ်သော ကြောင့် ပင် ” ဟု ဆိုပါသည်။ ။

ထို အဆိုအမိန့် ကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် အတော် စဉ်းစားသွားရပါသည်။ ။ ကျွန်တော် တို့ အိမ်ထဲမှာ တကယ်ပဲ သော ကပရိဒေဝတွေ ရှိနေတာလား ...။

ကောင်းခြင်းတရားကကော ဘာလို ဝင်မလာရတာ လဲ။ ။

ကျွန်တော့် ဘကြီး တစ်ယောက် ကတော့ နိမိတ်ကောင်း လာဘ်ကောင်းတွေ ဝင်လာရန် ... ဟု ဆိုကာ အိမ်အဝင်ဝတည့်တည့်တွင် “ဆီရေချိုး ဆေးရိုးမီးလုံ၊ စပါးတောင်လိုပုံ” ဟု သော စာတန်းကို ရေး ချိတ်ထားပါသည်။ ။

“ဆီကို ရေချိုး လျှင် ချွဲကျိုကျိုဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ” ဟု ကျွန်တော် တွေ မိသော် လည်း ဘကြီးကို အားနာသော ကြောင့် ဘာမှမပြော ဖြစ်လိုက်ပါ။ ။ (ဘကြီး၏ လက်ရုံးရည်က ကျွန်တော့်ထက် များ စွာ သာလွန်နေသည်ကလည်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။)

ကျွန်တော် ကတော့ ဆေးရိုးမီးလုံသည့်အခါ မီးခိုးမွန်ပြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဖြစ်နေမည့် ဘကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုတွေ့ :ကာ ကြိုတင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကံအားလျော်စွာ ပင် သူ့မျှော်လင့်ထားသော ကောင်းခြင်းတရားများ ကလည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်မလာခဲ့ပါ။ ။

ကောင်းခြင်းတရားဆိုတာ ဘာလဲ ?

ကျွန်တော် အလွန်မြတ်နိုးသော ယွန်းဘူးလေးတစ်ဘူးကို (ငယ်ငယ်တုန်းက) ရခဲ့ဖူး၏။ ။ ထိုထွန်းဘူးကလေးရသည့်နေ့ သည် ကျွန်တော့်အတွက် ‘ကောင်းခြင်းတရား’ တို့ ပေါင်းစုံခသည့် နေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ထိုယွန်းဘူးကလေး

ပျောက်သွားသည်။ သော ကပရီဒေဝများ နှင့် ငိုကြွေးနေသော ကလေး တစ်ယောက် သာ ကျန်ခဲ့၏။

ထိုအ ဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ...

ထိုယွန်းဘူးကလေးဟာ ... ကောင်းခြင်းတရားလား ? ဆိုးခြင်းတရားလား ? ဟု

မေးခွန်းထုတ်နေမိဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

(၆)

“မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ဆက်ဆံရေး မှန်သမျှတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်တတ်သော အရာသည် ‘သံသယ’ ဖြစ်၏ ” ဟု ဆိုပါသည်။ ။

ထိုစကားကို ဆိုခဲ့သူမှာ ‘ကလေးသူငယ်တို့၏ အကြောင်းကို အသိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်’ အဖြစ် နာမည်ကျော်သူ ဝါရိုဏီထီ မီဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ။

(သူမက ‘ကလေးသူငယ်များ အကြောင်း အသိဆုံး’ ဟု ဆိုသော ကြောင့် ဝမ်းဆွဲသည်မကြီးများ ဖြစ်လေမလားဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ။ နောက်မှ လူမှု သိပ္ပံပညာရှင် ဖြစ်မှန်း သိရပါသည်။ ။)

သူမစိတ်ထဲတွင် သံသယဟူသော အရာကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး အမှောင့်ပယောဂတစ်ခုသဖွယ် ခံယူနားလည်ထားပုံရပါသည်။ ။ သို့သော် ... သံသယ၏ အခြားမျက်နှာစာ တစ်ဖက်ရှိသေးကြောင်း သူမ ရိပ်စားမိခဲ့ပုံမပေါ်ပါ။ ။

ကျွန်တော် စိတ်ထင် ပြောရလျှင် ...

လောကတွင် ယုံကြည်စိတ်ချစရာ အကောင်းဆုံးအရာမှ ‘သံသယ’ ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုချင်ပါသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ... သင်သည် အရာအားလုံးကို သံသယ ဖြစ်ခွင့်ရှိသည်။ ။ သံသယ ဖြစ် ကြည့်၍ ရသည်။ ။

သို့ရာတွင် ... သံသယကို သံသယ ပြန် ဖြစ်၍ မရပါ။ ။ တစ်စုံတစ်ရာသော သံသယ ကတော့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကြွင်းကျန်ရစ်နေဦးမည် ဖြစ်သည်။ ။

(၇)

“ချစ်ခြင်းသည် ဝေဒနာခံစားရခြင်း ဖြစ်၏။ ။ သို့ပါလျက် လူသည် တစ်စုံ

တစ်ယောက် ကို ချစ်ဖို့ လိုအပ်နေသည်ဟု သူ့ ကိုယ်သူထင်ခြင်းမှာ မိုက်မဲသော သတ္တဝါ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပင်တည်း ”

ဆေးပညာစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် မက်ဆိုခစ်ဇင် (MASOCHISM) ဟူသော ဝေါဟာရတစ်လုံးကို တွေ့ ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို ရောဂါ ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လိင်စိတ်ဖောက်ပြန်မှု၊ တစ်မျိုး ဖြစ်ပြီး တခြားသူ တစ်ယောက် က မိမိကို သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်သည်ကို ခံခြင်းဖြင့် စိတ်ကျေနပ်မှုရသော ကာမဂုဏ်ခံစားမှုဟု ဆိုလိုပါသည်။ ။

ထို ရောဂါ အကြောင်းကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် အတွေ့ များ စွာ တွေ့ ခဲ့ဖူး၏ ။

ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်က ဒဏ်ရာတွေ မှာ သွေးအလူးလူး ဖြစ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဟာ အဲဒီ နာကျင်မှုကို တပ်မက်ပီတိ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ။

သင့်အနေဖြင့် မည် သို့ ထင်မြင်ပါသနည်း။ ။

ကျွန်တော် ကတော့ ပန်းပွင့်များ ပွင့်သော ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် ...၊

ပန်းပွင့်များ ကြွေကျသော ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် လူတိုင်းသည် မက်ဆိုခစ်ဇင် (MASOCHISM) ရောဂါ ရနေသူများ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ။

သင်းလည်းပါသည်။ ။ ကျွန်တော် လည်းပါသည်။ ။ ကျွန်တော် တို့ အားလုံးသည် နာကျင်သော ဝေဒနာကို တပ်မက်လျက် ဒီဘဝကို ခုံမင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ။

တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို သင် ချစ်ဖူးပါလိမ့်မည်။ ။ သင်

ဝေဒနာခံစားရဖူးပါလိမ့်မည်။ ။

ကျွန်တော့်အထင်ပြောရလျှင် တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို ချစ်ရခြင်းသည်လည်း

ကောင်း ၊ ကြို ဆွဲချသရခြင်းသည်လည်းကောင်း ၊ နှစ် ခုလုံးသည် ဝေဒနာ ခံစားရသည်ချင်း အတူတူ ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ ။

သို့သော် ... ကြို ဆွဲချလိုက်လျှင် သင်သည် ဝေဒနာကို တစ်မိနစ်မျှသာ

ခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

“နှစ် ပေါင်းများစွာ တည်တန့်သော ‘နာမည်’ တစ်ခုဆိုသည်မှာ မိမိ အလုပ်ကို မိမိ အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက် အတွက် ညီမျှသော ရလဒ် ဖြစ်သည် ”

ကျွန်တော် တော့ ‘နာမည်’ ဆိုတာဘာလဲ ? ဟု မေးခွန်း ပြန်ထုတ်နေမိပါသည်။

မည် သူကကော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပေးနိုင်ပါသနည်း။ နာမည် ဆိုသည်မှာ ခေါ်ဝေါ်စရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းအမှတ်တံဆိပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူအများ ၏ ထင်မြင်ချက်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် အရေခွံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဂျော်နီဝေါကား အရက်တစ်ပုလင်းတွင် အထဲတွင် အရည်က ကောင်းသလား ၊ အပြင်က တံဆိပ်က ကောင်းသလားဟုမေးလျှင် သင် မည် သို့ ဖြေမည် ကို ကျွန်တော် သိ ချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော ဟာသတစ်ခုကို ပြောပြချင်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ထဲသို့ လူ တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် နွားနို့ ပုလင်းများ ကိုင်လာ၏။ ထိုသူက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်အား မနေ့က သူပို့ခဲ့သော နွားနို့ များ အတွက် ငွေရှင်းပေးရန်ပြောသည်။

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က ...

“နေစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျားနာမည် က ဘယ်သူလဲ”

“ရှိတ်စပီးယား”

ဟု နွားနို့ ပို့ သူက ပြန်ဖြေသည်။ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က တွေ ဝေစဉ်းစားနေပြီး ...

“ရှိတ်စပီးယား ... ဟုတ်လား ၊ အင်း ... ဒီနာမည် ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသလိုပဲ ”

“ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာ သေချာပါတယ် ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့

ဒီရပ်ကွက်တစ်ပိုက်ကို ကျွန်တော် နွားနို့ ပို့ နေတာ သုံးနှစ် ရှိပြီ ”

‘နာမည်’ ဆိုတာ ဘာလဲ ... ဟု ကျွန်တော် ထပ်မေးချင်ပါသည်။ ။

(၉)

“ ‘ပိုက်ဆံ’ ဆိုသည်မှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော အပြစ်ကျူး လွန်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည် ”

ယူဂျင်းဖီးလ်ဒ်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်သူ

ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်က ထိုစကားကို ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝတ္ထုအမည် ကိုမူ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ။

ကျွန်တော် က (‘အပြစ်ကျူး လွန်မှု’ ဟု အမည် တပ်ပေးထားသော)

ထိုပိုက်ဆံကို မရမက လိုက်လံရှာဖွေနေသည့် ‘လူ’ များ ကိုသာ ပိုစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲတွင် ...

‘ပိုက်ဆံ’ နှင့် ပတ်သက်၍ ‘လူ’ များ ကို ဝိဘာဂ (၆) မျိုး ခွဲခြားထား၏။ ။

ပထမတစ်မျိုး က ... ပိုက်ဆံနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေသူများ

ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသူများ ကို ‘ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း ကိုးကွယ်သူများ’ ဟု ကျွန်တော် က အမည် ပေးထားပါသည်။ ။

ဒုတိယတစ်မျိုး က ... ပိုက်ဆံကို ပိုင်ဆိုင်ထိန်းသိမ်းထားသူများ ဖြစ် ၏။ ။ ထိုသူတို့

ကို ကျွန်တော် က ‘အရင်းရှင်များ’ ဟု အမည် ပေးထားပါသည်။ ။

တတိယတစ်မျိုး က ... ပိုက်ဆံကို ဖြုန်းတီးပစ်သူများ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသူတို့

ကိုကား ‘အပျော်အပါး လိုက်စားသူများ’ ဟု အမည် တပ်ပေးပါသည်။ ။

စတုတ္ထတစ်မျိုး က ... ပိုက်ဆံမရှိဘဲ အေးအေးလူလူ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ။

ထိုသူတို့ကို ကျွန်တော် က ‘ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမား မရှိသူများ’ ဟု အမည် ပေးထားပါသည်။ ။

ပဉ္စမတစ်မျိုး က ... အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံရနေသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသူတို့

ကိုကား 'ကပ်ပါးကောင်များ' ဟု အမည် ပေးလိုက် သည်။

အဋ္ဌမတစ်မျိုး က... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တပင်တပန်း လက်နှင့် မပြတ်အောင် အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ပိုက်ဆံရကြရာသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့ ကား 'ဘဝ' ထံမှ ဘာတစ်ခုမျှ ရလိုက်ကြသူများ မဟုတ်သော ကြောင့် 'အရူးများ' ဟု ကျွန်တော် အမည် ပေးလိုက် ပါသည်။

ကျွန်တော် ၏ လူအမျိုး အစား ခွဲခြားမှုနှင့် ပတ်သတ်ပြီး သင့်အနေဖြင့် သဘောတူကောင်းမှ တူမည် ဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်နားလည်ထားပါသည်။

သင်ကော ပိုက်ဆံကို မည် သသို့ ရှာပါသနည်း။ ကျေးဇူးပြု၍ (ကျွန်တော် ကို အမြင်မကတ်ဘူးဆိုလျှင်) နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။

ပိုက်ဆံရှာခြင်းဖြင့် သင့်ကိုယ်သင် အပြစ်ကျူး လွန်မှုတစ်ခုကို ရှာဖွေနေရသလို ခံစားရပါသလား။

တစ်ခါတုန်းက မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ကို ကျွန်တော် မေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ကိုယ့် ဘဝရဲ့ လုံခြုံမှုကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ရှာတာတရားသလား၊ မတရားဘူးလား

”

“တရားတာပေါ့”

ဟု ထိုမိတ်ဆွေက ဖြေ၏။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော် က ...

“ပိုက်ဆံဆိုတာ ဘဝရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် လိုအပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ...

ပိုက်ဆံကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ရှာတာ တရားရာရောက်တာပေါ့။”

ဟု ထပ်မေးလိုက်သော အခါ ထိုမိတ်ဆွေက အတော် ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးယမ်းပြ၏။

သူ့ ဖာသာသူလည်း သိပ်သေချာပုံမရပါ။

ကျွန်တော် တို့ သည် တစ်နေရာရာတွင် လွဲချော်နေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“အဟောင်းတို့၏ နေရာတွင် အသစ်တို့က အစားထိုးနေရာယူခြင်းသည် လူ သမိုင်း၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်ပေတည်း ”

ရိုးရိုးသားသားပြောရလျှင် ဂျွန်ရပ်စကင် (John Ruskin) ၏ ထိုအဆိုကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောမတူလိုပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ‘တိုးတက်သည်’ ဆိုသော ဝေါဟာရသည် ကျွန်တော် တို့စိတ်အလိုကိုလိုက်၍ ဖန်တီးထားသော စိတ္တဇစကားလုံးတစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အဟောင်းသည် အဟောင်း ဖြစ်၏။ အသစ်သည် အသစ် ဖြစ်၏။ ယင်းတို့ သည် ပကတိတရားများ သာ ဖြစ်ကြသည်။ ‘တိုးတက်သည်’ ဟု လည်းကောင်း ‘ဆုတ်ယုတ်သည်’ ဟု လည်းကောင်း ပြောရန်မှာ မူ ပြောသူ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ကတ်သီးကတ်သတ်ပြောရလျှင် ဥရောပတိုက်သားလူဖြူများ သည် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အင်ဗီးယန်းလူရိုင်းမျိုး နွယ်များ တွင် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် (၁) ပေးစရာ အကြွေးမရှိပါ။ (၂) အခွန်ဆောင်ရန် မလိုပါ။ ဥရောပတိုက်သား လူဖြူများ အဖို့ ထိုသို့ အကြွေးမရှိသော ၊ အခွန်ဆောင်ရန်မလိုသော လူ့အဖွဲ့ အစည်းအ ဖြစ် ထိရောက်အောင် တိုးတက်ဖို့ ဆိုလျှင် ရာစုနှစ် ပေါင်းများစွာ ကြာလိမ့်ဦးမည် ဟု အောက်မေ့ရပါသည်။

သင့်အနေဖြင့် သည်ကိစ္စကို ‘ရယ်စရာ’ တစ်ခုလို သဘောမထားစေလိုပါ။

နောက်ထပ် စဉ်းစားစရာတစ်ခုပြောရန် ကျန်နေပါသေးသည်။ (သည်အချက် ကတော့ ‘ငိုစရာ’ ပင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။)

၂၁ ရာစုဆီ ကူးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော် တို့၏ ကမ္ဘာကြီးတွင် ဘာသာတရားများ ၊ အတွေ့အခေါ်များ ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားစည်းမျဉ်းများ အသစ်အသစ် ပေါ်တွင် ခဲ့သည်။

သို့ ရာတွင် လူသားတို့ ကျူး လွန်နေကြသော မကောင်းမှုများ သည်ကား ဟိုး ...
အရင်ကအတိုင်းပင် ။

အသစ်တို့ သည် အဟောင်းတို့ ကို အနိုင်ရစေမြဲ ဟု ကျွန်တော် တော့
သေချာပေါက် မပြောရဲပါ ။